

... vaše obec

Zpravodaj OBEC STRÁŽEC

STRÁŽEC 42, 674 01 TŘEBÍČ

tel. 568 844 337

e-mail: info@stritez.eu

www.stritez.eu

www.stritez-trebic.galerie.cz

www.striteztrebic.galerie.cz

www.ms-stritez.galerie.cz

3/2013

Úvod:

Vážení občané,

po slavnostním zahájení provozu domu s podporovanými byty a nového dětského hřiště u mateřské školy nás do konce roku čeká ještě dokončení rekonstrukce sportovního víceúčelového hřiště. Na posledním zastupitelstvu byla vybrána dodavatelská firma TOMIreko, s.r.o., která bezprostředně po uzavření smlouvy zahájila stavební práce, aby se maximálně využilo příznivé počasí k dokončení rekonstrukce. Tato akce by měla být zrealizována do konce letošního roku. I když hřiště v zimním období již asi příliš nevyužijeme, budeme mít alespoň na jarní období, po mnoha letech čekání, připravené moderní sportoviště pro všechny zájemce.

Podzim nám nabízí zřejmě již poslední pěkné dny, tak si užijte příjemné teplé podzimní dny a ať Vám získaná energie vydrží do nového jara.

Procházka Zbyněk, starosta obce.

POZVÁNKA na setkání s režisérem ZDENĚK TROŠKA

14. 11. 2013 (čtvrtek), 18:00 hod., kulturní dům
Vstupné: 200,- Kč

Upozornění pro občany:

2. a 3. 11. 2013 - Výstava leteckých modelů. Pořádá LMK Třebíč. Výstava bude otevřena po oba dny od 10:00 – 17:00 hod.

16. 11. 2013 - Podzimní svoz nebezpečných odpadů.

08:10-08:15 Jednota, 08:20-08:25 křižovatka-Kožichovice.

Sbírají se tyto druhy odpadů: akumulátory, obaly od barev, zářivky, výbojky, televizory, rádia, osobní pneu - bez disků, ledničky, pračky, sporáky, vysavače, mikrovlnky, fritézy a drobné elektrozařízení z domácností.

LESY ČESKÉ REPUBLIKY, s. p.

Oznámení o zaměření skutečného stavu včetně majetkoprávního vypořádání pozemků na vodní nádrži Kožichovice. Lesy ČR, s.p., Správa toků - oblast povodí Dyje, jako správce vodní nádrže Kožichovice, Vám oznamují, že ve čtvrtém čtvrtletí 2013 a v 1. pololetí roku 2014 bude firma EKOS-T s.r.o. Třebíč provádět zaměření skutečného stavu pozemků na vodní nádrži Kožichovice (Markovka) v k.ú. Kožichovice a v k.ú. Strážec včetně zajištění podkladů pro majetkoprávní vypořádání pozemků. Vlastníci jednotlivých pozemků pod vodní plochou a hrázném tělese budou ve 4. čtvrtletí 2013 pozváni k odsouhlasení hranic svých pozemků a sousedících pozemků.

28. 12. 2013 - Turnaj ve stolním tenisu. Zahájení: 13:00 hodin.

Nová galerie obce - fotografie: www.striteztrebic.galerie.cz

Na OÚ jsou k dispozici DERATIZAČNÍ PŘÍPRAVKY.

Britský řád: Officer of the most ...

Československý válečný kříž

Československá medaile za chrabrost

Československá pamětní medaile

Základní data:

Aktuální počet obyvatel: 512

Aktuální čísla popisná: 178

Zajímavosti z kroniky Josefa Procházký (*1899, +1971), část III.:

r. 1943 (červenec) - pozorováno anglické letadlo - sestřelilo německé, které spadlo u zámku a pilot seskočil

r. 1943 (20. 11.) - bylo ve Strážci slyšet bombardování Brna

r. 1944 (26. 12.) - pozorován soubor letadel mezi Výchapy a Jaroměřicemi. Sestřeleno německé letadlo u Budějovic

r. 1945 (18. 3.) - pozorován soubor letadel, sestřeleno 5 německých letadel

r. 1945 (19. 4.) - přes Strážec jelo německé vojsko, panovala panika, lidé si schovávali cenné věci

r. 1945 (25. 4.) - přes Strážec jely v noci velké kolony německých vojsk, silnice na Jaroměřice byla plně obsazená

r. 1945 (19. 4. - 8. 5.) - v okolí Strážce ubytována německá armáda, která působila na polích škody umístěním baterií. Byly na tratích: U Borovičky, Na Hřebelcích, Za humny a u Kříže

r. 1945 (29. 4.) - o strážecké pouti byla ves zcela zaplněna německými vojáky a mezi místními panoval rozruch

Společenská rubrika:

Narození (VII. - IX. 2013):

Sofie Brudíková (21. 9.), č. 99

Karolína Dvořáková (2.10.), č. 150

Přihlášení občané (VII. -IX. 2013):

Lukáš Pelán, Jakub a Libor Touška, Adéla a Renata Toušková (č. 41), Lada Kratochvílová, Milan a Tadeáš Kratochvíl (č. 50), Nykrmajer David, Nykrmajerová Radka ml. a st. (č. 102)

Odhlášení občané (VII. -IX. 2013):

Ema a Petra Báčová (č. 61), Miluše Freyová (č. 123), Lucie a Eliška Špačková (č. 45)

Významná životní jubilea:

říjen:

Bohumila Pislcajková (70), č. 91

listopad:

Pavel Pyrochta (70), č. 146

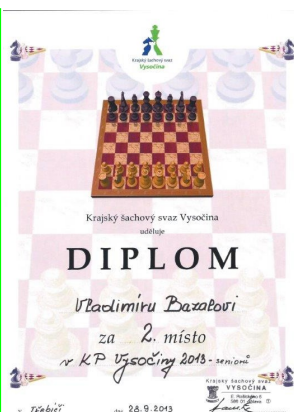
prosinec:

Drahomíra Šulerová (70), č. 67

Všem jubilantům přejeme do dalších let hodně zdraví, štěstí a rodinné pohody

FOTOGRAFIE OBCE STŘÍTEŽ VI. :

Vážení občané, na tomto místě otiskneme i vaše fotografie (historické i novější) zaměřené na Střítež, stačí je donést na obecní úřad (paní Vejtasová).

Pan Vladimír Bazala ze Stříteže a jeho indiští přátelé. Diplom za 2. místo v KP Vysočiny 2013.

BIBLE KRALICKÁ - pokračování:

Jan Kapita byl správcem sboru třebíčského a člen úzké rady. Jeho výklady nedělního a svátečního čtení vynikají ryzi a krásnou češtinou, jako výkladní poznámky v bibli kralické, které jsou většinou od něho. Konce díla se nedočkal, zemřel v Třebíči dne 31. prosince 1589. To jsou oni mužové kteří překlad písem Starého zákona na jazyk český mistrně pořídili. Je zřejmé, že překladatelé si práci mezi sebou rozdělili a že každý překládal jinou část Starého zákona. V bratrských pamětech je poznamenáno, že v Ivančicích byly konány porady, ale jakým způsobem byly překlady upravovány, aby v obsahu i řeči byl takový soulad, jakým se Bible kralická vyznačuje, o tom se paměti nezmiňují.

Bible kralická nevyšla hned najednou, ale po částech v šesti dílech, proto se nazývá šestidílná. První díl obsahoval pět knih Mojžíšových a vyšel roku 1579. Ačkoli císař Rudolf II. hned v zápětí vydal proti bibli zařízení o tiskárnách a tiscích roku 1580, nezalekli se Bratři zákazu a ještě téhož roku vyšel díl druhý, obsahující ostatní dějepisné starozákonní knihy. Po něm hned roku 1581 byl vydán třetí díl, obsahující knihu Job, Žaltář, Přísloví, knihu Kazatele a Píseň písní.

Když pak následujícího roku 1582 Izaiáš Cibulka neočekávaně zemřel, nastala několikaletá přestávka. Než ono toto prodlení neodstrašilo biskupa Enease. Roku 1587 vyšel čtvrtý díl obsahující starozákonní proroky. Díl pátý, obsahující tzv. apokryfy, tj. spisy podvržené, sporné, které vlastně církevnímu učení odporují, proto bylo v předmluvě k tomuto dílu zdůrazněno, že z těchto apokryfů nelze čerpat články křesťanského učení, protože to jsou knihy původu čistě lidského. Nastalá přestávka byla zaviněna nejednotností jal se zachovat v příčině Nového zákona, již Blahoslavem vzorně přeloženého. Konečně bylo ustanoveno, aby jeho poněkud pozměněný text byl přejet i do vydání velikého, ale byly poznámky rozhojny a zpracovány podle předcházejících dílů, což znamenitě provedl Jan Němčanský. A tak roku 1593 bylo šestým dílem toto velkolepé dílo zdárně ukončeno.

Všech šest dílů Bible kralické je vydáno na dobrém a pevném papíře, po krajích jsou vysvětlivky, o nichž praví Denis: „Výklad velice obsáhlý a zajímavý svědčí o znamenité učenosti pro onu dobu, překladatelé znají nejen otce církevní a řecké a latinské klasiky, nýbrž i židovské starožitnosti. Poznámky dějepisné a jazykozpytné jsou četné a tak přesné, jak toho dopouštěla tehdejší vědecká znalost. Ale skladatelé zároveň nezapomínají nikdy, že první jejich povinností je povznášet mysl k Bohu, a tak je Bible kralická vzácným pramenem zpráv o mravnostním vztahu tehdejší společnosti a o pravém učení Jednoty bratrské. „Tisk je neobyčejně pečlivý a krásný. Hlavní tiskařské řízení vedl nejproslulejší bratrský knihtiskář Zachariáš Solín, o němž je možné říct, že všechny jeho péči vtištěné knihy mohou být postaveny po bok znamenitým tiskům holandským. O Solínovi zaznamenaly paměti bratrské toto:

„Dne 8. března 1596 dokonal život svůj v Pánu bratr Zachariáš Solín a pochován tu v Kralicích v kostele. Před smrtí mnohých nemocí po kolik let zakoušel. Přece však i při slovu i při čeládce Kristově i při tisku pilně pracoval a za jeho knihtiskařského řízení velmi způsobné knihy naše byly vydávány a tištěny“.

Zbývá nám se ještě zmínit o dalších vydáních Písma v Kralicích. Bratři se starali, aby jejich dílo, velmi oblíbené a hojně čtené a kupované, bylo stále zdokonalováno. Vydali tedy rozličná vydání. Poněvadž se původního šestidílného textu jednotlivé svazky snadno ztrácely, vydali Bratři roku 1596 pouhý text v malém svazku tiskem sice drobným, ale ostrým a čitelným. Dozor na toto vydání, které je nejkrásnějším tiskem starší doby českého písemnictví měl Jiří Strejc. Tuto „malou bibli“ dal roku 1599 na zámku v Náměšti pan Václav Budovec z Budova malému Bedříškovu, synáčkovi pana Karla z Žerotína do vínku.

Nový zákon byl vydán ještě znovu roku 1596 Zachariášem Aristonem, správcem sboru přerovského. Po dvanácti letech vydali Bratři po třetí a naposledy Písmo svaté v Kralicích. Vydali je opět v jednom svazku a bez výkladu. Připravili tak svému národu pro nejtěžší doby, které brzy nastaly, potěchu a duševní posilu toto vydání se stalo základem všech vydání Písma v cizině pro české vyhnance i pro tajné vyznavače ve vlasti.

Bible kralická, nejušlechtlejší odkaz Jednoty bratrské českému národu, se stala záhy vzorem spisovného jazyka. Podle ní se řídili nejen spisovatelé bratrští, nýbrž i spisovatelé kališní, luteránští a katoličtí. Protestanté se jí dovolávají stejně, jak její jazyk velebí a za vzor kladou katolíci - Balbín, Štejer, Konstanc a jiní. Tímto skvělým dílem, jež zůstane po věky zářící korunou spisovatelské práce Českých bratří, dosáhlo snažení po správném překladu Písem vrcholu, nad Bibli kralickou naše překladatelství nepokročilo. Skoro po 50 let (1561 - 1613) trvalo usilování o dokonalý překlad písem, celá řada bratrských učenců a spisovatelů se tím dílem zabývala a Kralice se tak staly tehdy, jak praví Flajšhans, tiskárnou i Bibli českou střediskem literárním, moravskou Prahou.

Již při svých studiích v Herborně se poznal Komenský s Třebičanem Zacharyášem Weisem, který přišel do Herbornu roku 1609, Komenský tam byl imatrikulován 30. 3. 1611. Později se Komenský stýkal s rodinou Zacharyáše Weise, dcera Weisova se provdala za kněze Effrona Hranického, jehož Komenský podělil jakožto exulanta, dlíciho v Uhrách, z daru Ludvíka Geera.

Osobně poznal Komenský Třebíč v roce 1618. V září tohoto roku sem přišel, aby na místě své manželky prodal spravedlnost, která jí náležela na gruntě Jana Kozíška. Spravedlnost obnášela 330 zl. a 5 gr. alb a J. A. Komenský, tehdy církevní správce v městě Fulneku, ji prodal za 110 zl. při času sv. Matouše. Manželka Komenského se jmenovala Mandalena Vizovská. Byla dcerou Burjana Vizovského z města Zábřehu. S Komenským uzavřela sňatek v Přerově roku 1618 v úterý po sv. Vítu. O této Mandaleně Vizovské se můžeme dočíst v Sirotčím seznamu (rejstříku) města Zábřehu, jenž je z konce 16. stol. a kde jsou závěti po nebožtíku Adamu Vizovském a pak po nebožtíku Burjanu Vizovském, otci Mandalenině. Ze Sirotčího seznamu se dovídáme, že děti Burjana Vizovského byly Burjan, Adam, Marie, Běta, Magdalena a Anna. Magdalena je též jmenována v nejstarší gruntovní knize v Zábřehu. V závěti Burjana Vizovského se uvádí, že roku 1616 prádlo v truhle (ubrusy, ručníky, prostěradla, fěrtochy) bylo rozděleno na tři díly a jeden díl si vzala „Paní Mandička“.

Nad slovy „Paní Mandička“ je nutno se pozastavit, ta dosvědčují, že tehdy, v roce 1616 nebyla Mandalena svobodnou, byla již jednou provdána a Komenský ji pojal za choť jako vdovu. Za koho byla provdána dříve, než se stala manželkou Komenského se dovídáme ze zápisu v II. díle třebíčské purkrechtní knihy. Zápis uvádí, že 10. 5. 1618 prodala Mandalena Vizovská, pozůstalá vdova po nebožtíku Jiříkovi Laubském svou spravedlnost na gruntě Daniela Netoličky, spravedlnost obnášela 514 zl. moravských a ona ji odevzdala k záduší špitálu bratrského za sumu 150 zl.

První manžel Mandaleny Vizovské se tedy jmenoval Jiří Laubský. Pocházel-li z Třebíče se nepodařilo zjistit. Jisté však je, že měl v Třebíči nějaké příbuzné, snad Daniel Netolička byl jedním z nich, což by bylo možno soudit z té okolnosti, že na gruntě tohoto Netoličky měl spravedlnost, kterou jeho manželka potom prodala. Mandalena Vizovská měla tedy v Třebíči dvě spravedlnosti: na domě Netoličkově a domě Jana Kozíška. Buď zdělila obě po svém prvním manžel, nebo jí náležely již za svobodna, v druhém případě bychom museli připustit, že rodina Vizovských ze Zábřehu měla nějaké blízké příbuzné v Třebíči. V třebíčských purkrechtních knihách není žádný zápis, který by tento problém osvětlil. V úterý po sv. Vítu (15. června 1618) slavila v Přerově sňatek s J. A. Komenským. Kolem 1. září přišel Komenský do Třebíče, kde jménem své manželky prodal spravedlnost na domě Jana Kozíška.

Od té doby byl Komenský s Třebíčí v častějším styku. V roce 1624 pojal za druhou choť dceru Jana Cyrilla Třebíčského, Dorotu. Sňatek s ní slavil v úterý po památce Stěti sv. Jana Křtitele, tj. 3. září v Brandýse nad Orlicí.

Jan Cyrill pocházel ze Špalkova domu ve vnitřním městě, z něhož brali podíly tzv. „Vejrunky“, on a jeho dědicové v letech 1619 až 1644.

Mezi svědky při sňatku Komenského v Brandýse nad Orlicí uváděni jsou Eliáš Kavín a Samuel Březina, kteří jsou jmenováni v purkrechtních knihách města Třebíče jakožto měšťané třebíčtí. Eliáš Kavín usídlil se trvale v Třebíči až v září 1629, ale měl již dříve styky s bratrským sborem třebíčským a rovněž s evangelickým knězem, při faře sv. Martina, Jakubem starším Petrozelínem, jak je patrné z korespondence Karla staršího ze Žerotína i z listů jeho choti Kateřiny, rozené z Valdštejna.

Druhý ze svědků při sňatku Komenského v Brandýse, Samuel Březina, koupil r. 1622 „při času sv. Martina“ v Třebíči dům v Blatné (Otmarově) ulici „za sumu 240 zl. počtu moravského „a platil z něho vejrunky do r. 1655, pak jej opustil a odešel roku 1657 s rodinou do Uher. V letech 1628 - 1636 bral vejrunky z domu na Stařečce a v letech 1651 - 1656 byl hospodářem domu druhdy bratrského.

Komenský se jistě zajímal o osudy těchto dvou mužů. Vřelý zájem měl o třebíčskou rodinu Špalkovu, z níž pocházel jeho tchán, Jan Cyril Třebíčský, syn Pavla Špalka a bratr Šťastného Špalka, Nykodéma Špalka též kněze Václava Kardusa. Jan Cyrill dlel s rodinou Komenského v Lešně a zemřel tam 30. 5. 1632. Po jeho smrti i dále byly vypláceny vejrunky z jeho domu, který měl v Třebíči na náměstí.

V letech 1632 až 1636 přijímal tyto vejrunky Nykodém Špalek „na místě všech nápadníků“ nebožtíka Pavla Špalka nebo „k odvedení jiným nápadníkům“. K těm nápadníkům (tj. dědicům) náležel též Komenský, manžel dcery Jana Cyrilla Třebíčského. V purkrechtní knize třebíčské se uvádí při r. 1644, že „dědicům Cyrillovým náleželo vyplatiti 16 kop“. Nepodařilo se zjistit, zda se dostalo z tohoto dědického podílu nějakého příspěvku Komenskému.

Jisté je, že Komenský udržoval přátelské styky se Špalkovými. Dokud se ukrýval na Brandejském panství a na statcích Jiřího Sadvského ze Sloupna, měl možnost dozvídat se o svých příbuzných, bydlicích v Třebíči. Panství Brandejské náleželo Karlu Staršímu ze Žerotína a stejně i panství třebíčské. Karel starší ze Žerotína se staral o to, aby mezi Brandýsem a Třebíčí byl čilý styk, který obstarávali jeho četní poslové a věrní služebníci.

A právě Nykodém Špalek, bratr Jana Cyrilla Třebíčského, přicházel za Karlem Starším ze Žerotína z Třebíče na Brandejs, jak patrné z listů, adresovaných jemu samotnému panem Žerotínem. Nykodém Špalek přivázel na Brandejs peníze rovněž dopisy. Nekatolictví kněží, kteří dleli v Třebíči, měli tedy příležitost podávat zprávy na Brandejs. Karel Starší ze Žerotína, ochránce nekatolických kněží na svých panstvích jim zprostředkoval písemné styky. Když pak odešli tito kněží do exilu, byl nadále jejich příznivcem a umožňoval jim svými posly výměnu dopisů s přáteli, kteří zůstali ve vlasti.

Z korespondence Žerotínovy se dozvídáme, že brzy po odchodu Komenského a jeho tchána Jana Cyrilla do Lešna jim byly posílány zprávy z vlasti a jejich dopisy byly zase doručovány jejich přátelům na Moravě. Jan Cyrill Třebíčský, tchán Komenského, pocházející z věhlasné rodiny Špalků, byl na Třebíčsku velmi oblíben. Byl chlubou Jednoty bratrské, která měla na Třebíčsku významné postavení a není myslitelné, že by byli Třebičané na toho svého slavného rodáka zapomněli a že by mu neposílali dopisy do exilu, když k tomu měli možnost. A jestliže mysleli na Jana Cyrilla, vzpomínali i a jeho zetě J. A. Komenského.

Zejména rodni bratři Jana Cyrilla se starali o udržování korespondence s Lešenskými. Nykodém Špalek byl významným poslem, který docházel z Třebíče za Žerotínem a donášel mu zprávy ze svého kraje.

Zásluhou Karla Staršího ze Žerotína byly udržovány písemné styky mezi Třebíčí a Lešnem. Rovněž jeho zásluhou dostávali Třebičané zprávy o bratrských i evangelických kněžích, kteří z jejich blízkosti (z Třebíčska) odešli do exilu, buď do Slezska, nebo do Uher. Třebíč, která byla důležitým střediskem náboženského života v 16. a 17. stol., se stala vlivem Žerotínovým jakýmsi ohniskem, z něhož vycházely plameny lásky a duchovní síly, udržující jednotu odchovanců „Reformace“ v čase jejich exilu - jednotu mezi bratry lešenskými, slezskými, i uherskými.

Zamysleme se nad okolností, že právě Karel Starší ze Žerotína a jeho manželka, s níž se oženil jakožto s vdovou po Smilu Osovském z Doubravice, vtiskli Třebíči zvláštní ráz, dali jí možnost, aby hrála významnou roli v náboženských dějinách moravské doby předbělohorské a pobělohorské a též umožnili styky Třebičanů s vynikajícím pedagogem J. A. Komenským. (Komenský byl spjat s Třebíčí mocným rodinným poutem - jakožto zeť Jana Cyrilla Třebíčského).

Karel Starší ze Žerotína měl Třebíčany ve zvláštní oblibě. Přilnul zajisté k Třebíči jakožto k nejoblíbenějšímu sídlu své manželky, která zvala duchovního správce třebíčské fary u sv. Martina - „dvojctihodného kněze Jakuba Staršího Petrozelína“, víceděkana hořejšího kraje Brněnského - „svým duchovním otcem“.

O Třebíč měl Žerotín velkou starost ve smutné době pobělohorské a snažil se zajistit ji ochranu. „Vymínil si tam svůj dům“, aby totiž až do své smrti ho mohl užívat. Statek třebíčský

neprodal, ale „skrze smlouvu předal k užívání panu purkrabímu a jeho dětem“, aby pak po smrti manželky Žerotínovy přešel „k dědičnému držení“ rodiny purkrabiho. Pan Žerotín vylíčil ve svém listě, jež poslal z Varů 19. 6. 1628 svému duchovnímu otci Vavřinci Justýnovi, správci bratrského sboru v Třebíči, příčinu tohoto svého zařízení. Měl důvěru k panu purkrabímu, že pod jeho vládou budou mít obyvatelé Třebíče více svobody, než obyvatelé jiných měst.

Zásluhou Žerotínovou byla Třebíč jakýmsi útlukem nekatolických kněží i v letech, kdy na jiných panstvích se již nikdo z nekatolíků nezdržoval.

Někteří nekatolíčtí kněží odešli z Třebíčska do vyhnanství až v roce 1631.

V roce 1635 se zdržoval v Třebíči bratrský kněz Adam Trojan, kterému poskytla hmotné podpory paní Kateřina, choť Žerotínova.

Pan Karel Starší ze Žerotína byl mocným ochráncem nekatolických, hlavně bratrských kněží nejen na Třebíčsku, ale též na panství Náměšťském, k němuž patřily i věhlasné Kralice, proslulé českobratrskou tiskárnou.

Když v květnu 1628 Žerotín panství Náměšťské prodal (zároveň s Rosicemi a Troubskem) měl velikou starost o bratrské kněze z Náměšťska, aby je včas vystěhoval do bezpečí. Svými povozy dal dopravit jejich věci do Slezska, kde pro ně připravil ubytování.

Brzy po příjezdu do vratislavského exilu se staral pan Žerotín o své milé „bratry“, aby netrpěli nedostatkem. Posílá jim obilí svým povozem do Olavy. Po svém služebníku Šorfovi poslal Komenskému peníze půl čtvrtá sta rejnských „na zlatě“.

Pan Žerotín umožňoval nejen písemné, ale i osobní styky mezi bratrskými kněžími, na Vratislavsku usedlými a mezi Lešenskými bratry. Všichni ti kněží kromě J. A. Komenského, byli z Třebíčska a tedy se arcibiskupem stýkal v exilu velmi horlivě z Třebičany. Pan Žerotín posílal do Lešna časté dopisy a vypravoval tam častá poselství. Jeho korespondence je toho dokladem.

Vynikající evangelický duchovní správce Jakub Starší Petrozelín odešel z Třebíče roku 1629 po velikonocích do Vratislavi, kde byl duchovním správcem paní Žerotínové. Již za svého působení v Třebíči se těšil veliké přízni paní Žerotínové, která ve svém dřívějším manželství se Smilem Osovským z Doubravice se zúčastňovala jeho bohoslužeb a když se v roce 1614 jako vdova provdala za Karla Staršího ze Žerotína, vyznavače učení Českých bratří, sama nadále zůstala „pravou pěstounkou církve evangelické a kolatorkyní „Petrozelínovou“.

Ve Vratislavi bydlel Jakub Starší Petrozelín v domě Žerotínové a udržoval přátelské styky s kněžími v Lešně. Znal se dobře s J. A. Komenským. Je zajímavé, že on - kněz evangelický, který až do smrti zůstal věren evangelickému vyznání, poslal svého syna Tomáše na studie do Lešna. Tam za ním dojížděl a při tom jistě hovořil přátelsky s bratrskými kněžími, kteří byli učitelé a vychovateli jeho syna, zejména s J. A. Komenským.

Z dějin Jednoty českých bratří je patrné, že si Komenský oblíbil Tomáše Petrozelína a že ho podporoval v jeho snahách. Sledoval jeho kněžskou dráhu, když byl 27. 2. 1635 na shromáždění bratří v Lešně ustanoven správcem do Debnice. Odešel tam zároveň se synem J. A. Komenského, Danielem Komenským.

J. A. Komenský si oblíbil trebičské Petrozelíny. Jejich prostřednictvím se dozvídal i o svých příbuzných v Třebíči.

Mezi Třebičany, Petrozelínovi zvláště milými byl Wolfgang Sekera (Sekurius). Wolfganga Sekeru čítal Komenský mezi své přátele.

J. A. Komenský měl přátelský vztah k věhlasnému Třebičanovi, někdejšímu správci bratrského sboru trebičského, Vavřinci Justýnovi. Nejvíce se sblížili tito dva vynikající Bratři na synodě v Lešně 1632. Tam byl zvolen Vavřinec Justýn seniorem - biskupem. Vavřinec Justýn zemřel roku 1648 a jeho nástupcem v úřadě seniorském byl J. A. Komenský. V nejužším přátelském styku byl Komenský s Petrem Sekuriem synem trebičského měšťana Wolfganga Sekuria, který měl dům v Třebíči ve vnitřním městě. V Třebíči se těšil velké vážnosti.

Komenský znal z Třebičanů mnohé, kteří se uchýlili do vyhnanství do Uher. V seznamu osob se setkáváme se jmény Třebičanů: Joh. Effronius a Tob. Mohelnius. Joh. Effronius byl

synem Jana, který zahájil roku 1596 ve středu po sv. Bartoloměji v Třebíči synod. Měl za manželku dceru Zacharyáše Weisa. Tob. Mohelnius měl za manželku dceru bratra Pavla Strejčka. S ní zdědil pohledávky (podíly) na domech na Stařeče.

S Effronem se Komenský intimně stýkal, jak je patrné z jeho korespondence. V únoru 1649 mu poslal list po Janu Molitorovi, ve kterém se svěčoval, že Petr Figulus by se rád stal jeho zetěm. Ke konci listu vyslovil naději, že se shledá brzy s Bratřími z Uher a také s Effroniem. V roce 1650 navštívil Komenský Uhry na naléhavou žádost Bratří zde usazených. O velikonocích podnikl cestu do Skalice přes Slezsko a Moravu. Ve Skalici se odbyvala schůze, k níž se dostavili exulanti, šlechtici a kněží. Podobná schůze, četnější navštívená, byla o týden později v Púchově. Mezi účastníky obou schůzí se nacházeli někdejší Třebičané. Komenský přenocoval u přátel - exulantů trebičských. Po svém odchodu z Uher udržoval Komenský styky s uherskými exulanty dále. Když kupoval v září 1650 od Jednoty lešenské dům, dal podepsat Janu Effraimovi a jiným uherským exulantům plnomocenství.

V roce 1654 navštívil Komenský Púchov podruhé a to na cestě, vrací se ze Sar. Potoku.

Při svém odjezdu z Púchova 22. června 1654 napsal Komenský list, ve kterém zplnomocnil svého milého Bratra a švagra, kněze Jana Effrona, aby vzal k sobě peníze, jež má Jan Veresegyházi v Potoku dát Janu Molitorovi za knihy Komenským mu svěřené v opatrování. Ve svém listě Komenský též ustanovil, aby školské knihy v ceně 150 zl. byly prodány a peníze za ně odevdány Effronovi, který má z nich vydávat Janu Molitorovi a to týdně po půl zlatém.

V lednu 1658 poslal Komenský Mik. Gertochovi balíček se 7 listy, z nichž 5 měl doručit do Uher. Pátý byl určen pro Jana Effrona. To je poslední zpráva o stycích Komenského s uherským exulantem - Třebičanem. Roku 1660 byl Jan Effron již mrtev.

Z jednání zastupitelstva obce Střítež:

Zastupitelstvo Obce Střítež na zasedání:

č. 4 ze dne 23. 9. 2013

Schvaluje:

* rozpočtovou změnu č. 4 dle přílohy

* výsledky výběrového řízení dle přílohy a pověřuje starostu obce k podpisu smlouvy s dodavatelem a ostatních souvisejících dokumentů

* nájemní smlouvy k podporovaným bytům a seznam nájemníků těchto bytů dle přílohy

* „Smlouvu o zřízení zástavního práva k nemovitosti“, tj. k budově č. p. 178, p. č. 294 ve prospěch MMR dle přílohy.

Informace z obecního úřadu:

1. Komentář k některým rozhodnutím zastupitelstva:

Usnesení č. 2013/03 ze dne 19. 08. 2013 a usnesení č. 2013/04 ze dne 23. 09. 2013, na kterých zastupitelstvo obce schválilo:

1.1. Rozpočtovou změnu č. 2, č. 3 a č. 4.

V těchto rozpočtových změnách jsme zejména upravovali rozpočtované příjmy a výdaje na skutečnost a o získané dotace a s nimi související výdaje.

1.2. Výsledky výběrového řízení na zhotovitele akce „Sportovní víceúčelové hřiště“ a pověřilo starostu obce k podpisu smlouvy s dodavatelem a ostatních souvisejících dokumentů.

Zastupitelstvo na tomto zasedání schválilo výsledky výběrového řízení na akci „Sportovní víceúčelové hřiště“ a jako vítěznou firmu s nejnižší nabídkovou cenou ve výši 1.310.221 Kč vybralo společnost TOMIreko, s.r.o.

1.3. Nájemní smlouvy k podporovaným bytům a seznam nájemníků těchto bytů dle přílohy.

Zastupitelstvo schválilo obsah nájemních smluv v podporovaných bytech (se zpracováním podmínek MMR při poskytnutí dotace) a seznam zájemců o tyto bydlení.

1.4. „Smlouvu o zřízení zástavního práva k nemovitostem“, tj. k budově č. p. 178, p. č. 294 ve prospěch MMR dle přílohy.

Jednou z mnoha podmínek při poskytnutí dotace na výstavbu podporovaných bytů MMR bylo požadavek uzavření zástavní smlouvy k této nemovitosti. Tuto zástavní smlouvu jsme tímto usnesením schválili.

...jak mě zakázali

Asi nikdo netuší, že jsem byl za minulého režimu zakázaný básník, ale já se tím ani po revoluci nijak nechlubil, byť bych dnes mohl sedět někde na Hradě či v podhradí a rozdávat o tom zkazky.

To všechno bylo tak, 1. ledna 1980 jsem nastoupil do Jednotného zemědělského družstva Kozichovice na popud tehdejšího místopředsedy Dobrovolného, který ve mně viděl nadějnýho kádra. Dokonce mi naznačil, že pokud nastoupím, družstvo mi umožní studium na vysoké škole zemědělské, kde si rozšířím znalosti v této oblasti a můžu to dotáhnout velice daleko, třeba až do Slušovic.

Bohužel mě už v té době víc bavilo poznávat než se učit a tak jsem tuto ušlechtilou myšlenku neakceptoval. Vrhel jsem se jen tak do víru družstevnictví a nutno podotknout, že jsem se brzy po období hájení vrchním velením družstva stal zvěřinou volně na odstěf.

Musím uznat, že to nebylo jen mojí vinou, ale také tím, že jsem byl ustanoven například vedoucím opravárenství. Měl jsem dohlížet nad činností všech dílen co jich družstvo mělo a to já, který při vyslovení klíče číslo sedmáct si představoval lepu děvu a při vyslovení slova matka si vzpomněl na básně Petra Bezruče.

To nebylo všechno, až příliš ze mě čišela svobodomyšlnost a také mně nepřidalo, že jsem koketoval s muzikou a amatérským divadlem. Předseda chtěl, abychom si cele věnovali zemědělství a žádné další koničky neuznával, snad by nám odpustil karban, což byla jeho tajná vášeň.

Zvláště v rámci divadelnictví jsem si na svém kádrovém profilu učinil velký kádrový škraloup. To bylo takhle. Vymysleli jsme si hru, která se jmenovala Cirkus pana Zvěřiny, kdo hrál hlavní roli, snad nemusím ani říkat. Bylo to takové částečně volné divadlo, kde jsem se zejména já textu příliš neodržel. Bylo to představení úspěšně ověřené mnoha tehdejšími cenami, a tehdy si někdo usmyslel, že napíše do našich rodných podniků, jakou máme bohumilbou činnost, kterou provádíme zcela zdarma.

Mnozí moji kolegové se dočkali pochvaly na odborové schůzi, některým dokonce zaměstnavatel přiklil určitou peněžní odměnu. Přiznám se, měl bych radost, kdyby se raději tahle záležitost nějak ututlala.

Nestalo se tak. Předseda si mě pozval k sobě do kanceláře, nechal mě stát a dlouze se na mě díval. Pak jsem mu nebyl ani hoden toho, aby mě oslovil soudruhu a krátce štkl: „Zvěřino, ty máš cirkus?“ To bylo všechno, jen jako dodatek mě propustil s nějakou pokutou, kterou si na mě vždy mohl nalézt.

Dnes už chápu, že ho muselo rozčillit, když on v polovině 80. let minulého století šéfoval pouze družstvu s krávy, vepří a brojlerů, kuřaty na výkrm, a já měl k dispozici celý cirkus. Upřímně řečeno, možná se ty naše dva podniky zase od sebe tolik nelišily.

Ale vraťme se k titulu zakázaný básník. Někdy v roce 1987 se předseda rozhodl, že by bylo dobré výsledky družstva zhmotnit v nějakém měsíčním periodiku, poukazovat na úspěchy a okrajově se zmiňovat o nedostacích. Vyhlásil dokonce soutěž na název, dostalo se mu jednoho návrhu a tak napnul jako obvykle pouze svůj mozek a vymyslel převratný název Zpravodaj. Do čela redakční rady stanovil mého kamaráda Zdenu

Paláta, který znaje moje básnické pokusy na poli vinšů, čili básniček k různým výročí a svatbám které jsem již tehdy psal pro svoje kolegy a kolegyně, vyběhl mě, abych se pokusil prezentovat na poli poezie družstevní.

Hned v prvním čísle vyšla velice úderná báseň, z níž si pamatuji pouze dva verše: „Když nám nastal podzim, zaselí jsme ozim, pro zpestření menáže, sklídili jsme siláže“.

Lid družstevní se dobrsrděčně pochechtával a předseda skřípal zuby tak silně, že to bylo slyšet až na střítežském Hřebelci. To mě navnadilo k další úspěšné tvorbě, snil jsem o básnické sbírce Chvilka poježdě.

Jenže třetí báseň mi zlomila krk. Byl pozdní podzim a hrdliččin hlas nezval ku lásce, ale skřehot přilétajících havranů naznačoval, že se blíží zima. V družstvu se v Kozichovicích dostavovala nová bramborárna. Moderní, zcela automatizovaná, kam stačilo brambory navězt a důmyslná čidla je měla ochránit před všemi neřestmi zimního počasí.

Jako obvykle se šturmovalo na poslední chvíli a do ne zcela připraveného objektu se hlízy začaly navážet. Mnoho jich skončilo rozdrčených díky nedokončenému zařízení a mně, tehdy jako celodružstevnímu skladníkovi, to bylo dáváno za vinu. Tady si myji ruce jak pontský Pilát, opravdu jsem za to nemohl. Ale do Zpravodaje jsem napsal oslavnou báseň na novou bramborárnu, kterou jsem zakončil veršem: „Radujte se erteple, teď budete žít v teple“. A po této básni mi bylo zakázáno dále v družstevním periodiku publikovat a lid se musel spokojit s mléčnou ligou a vepřovými přírůstky. Takže jsem byl opravdu zakázaný básník.

Abych se na závěr vrátil do své rodné Stříteže, družstvo novou bramborárnu v té době opravdu potřebovalo, v Číměři se dokonce brambory ukládaly do prvorepublikového zařízení, krechtů, a bramborárny v Kozichovicích a ve Stříteži dosluhovaly.

Udržet v nich teplotu nad nulou v zimním období byl nadlidský úkol a kol stěn, kde izolaci sežraly všudepřítomné myši, nadnebeský. Jak už jsem se zmínil pracoval jsem v té době v družstvu jako skladník a snažil jsem se všemi dostupnými prostředky společně s kolegy teplo v bramborárnách udržet. S neodpovídajícím výsledkem.

Tu zimu se noční teploty držely hluboko pod mínus dvacet stupňů. A tu si tak lelkuju v kanceláři, do které vstoupil předseda a jen tak štkne, v té době už se mnou jinak nemluvil: „Pojedeš se mnou.“ To se mi ještě nestalo. Že by mě pozval na panáka, či na oběd? Tomu jsem nevěřil ani já. Předseda nasměroval auto ke Stříteži, venku fuják, že by psa nevyhnal, natož Zvěřinu, padal sníh, který vítr sfoukával do závějí.

V osobním automobilu předsedy bylo ticho, že by se dalo nejen krájet, ale shromažďovat jako cukr do homolí. Chtěl jsem toto ticho přerušit nějakou smysluplnou odlehčenou konverzací a tak jsem pravil: „Zavíjí se.“ Ticho v automobilu ještě více zhoustlo, že mně do pozadí začal sjíždět čůrek potu. To nevěstilo nic dobrého.

Přijeli jsme před střítežskou bramborárnu, předseda střelhitě vyskočil z automobilu a z toho, že nebyla zamčená, jsem usoudil, že ještě před naší společnou vyjížděkou tam vykonal soukromou návštěvu.

Loudal jsem se do prostoru, kde šla stejně jako venku pára od pusy a předseda štkl: „Co vidíš?“ „Brambory,“ odvětil jsem ledabyle. „Nejsou zmrzlé?“ kupodivu předsedovi zesládl hlas. „Jak by mohly!“ snažil jsem já do svého hlasu vložit něco leku.

Pak předseda vzal jednu z těch brambor u stěny, významně ji zvedl k rameni a pustil ji na zem. Ta od ní začala odskakovat jak ping pongový míček, tak byla zmrzlá. Předseda nelenil, vyběhl z bramborárny patrně s pocitem, že mi dal parádní lekci, a zanechal mě na místě, snad počítal s tím, že bramborárnu vydýchám, nevím.

Postupně jsem tedy byl nejen zakázaný básník, ale i agronom, skladník a vedoucí opravárenství, až jsem nakonec skončil ve Stříteži ve třetí nápravě skupině. Ale to je už zcela jiná historie.

Antonín Zvěřina

SERIÁL - část obce nebo městyse - Střítež v ČR:

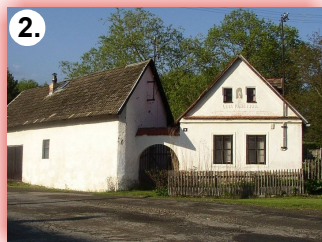
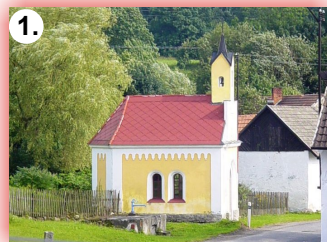
17. Vlksice - Střítež (okres Písek, kraj Jihočeský)

Znak města Milevsko

Starosta: Vladimír Koutník
Obecní úřad Vlksice 4
399 01 Milevsko
Nadmořská výška 475 m n.m.
Zeměpisná šířka 49°28'51''
Zeměpisná délka 14°26'28''
Výměra katastru 837 ha
Počet obyvatel 136
Číslo popisná 77

www.chysecko.milevsko.cz/stritez.html
e-mail: obec.vlksice@seznam.cz

Obec Vlksice leží 6 km od města Milevsko. Nejvyšším bodem je vrch (633 m) nad Klokočovem. Obec Vlksice má čtyři osady: Vlksice, Dobřemilice, Klokočovo a **Střítež**.

První písemná zmínka o obci Vlksice je z r. 1291.

Osada Střítež (19 domů, 69 obyvatel) je součástí obce Vlksice. Ve Stříteži byla trzva a poplužní dvůr. V 18. stol. nebyla obývána, postupně chátrala a v r. 1790 z ní zbylo jen část zdíva, dnes není z tvrže vůbec nic.

Majitelé obce:

Od počátku 13. stol. Vítkovci, ve 14. a 15. stol. rod vladkyň z Vlksic (Čáslava), Hodějovské z Hodějova a Tetaury z Tetova (tvrz). Od poloviny 17. stol. rod Doudlebských.

Zajímavosti obce:

1. Kaplička sv. Vojtěcha (r. 1899) na návsi obce Střítež

2. Selský dvůr - původní zástavba

5.

Na hrdiny nelze zapomenat - Generál major KAREL ONDRÁČEK.

Karel Ondráček se narodil 13. 10. 1894 ve Stříteži u Třebíče. Byl náboženství římsko - katolického. Měl devět sourozenců. Otec Karla Ondráčka byl ševcem, který zápasil s velice silnou konkurencí, s továrníkem Baťou. Karel Ondráček bez podpory rodičů vystudoval vyšší gymnasium s vyučovací řečí českou v Třebíči. Maturoval 7. 7. 1914.

Po maturitě v době I. světové války nastoupil jako jednoroční dobrovolník na frontu. Od 25. 8. do 31. 12. 1914, od 1. 1. 1915 do 28. 2. 1915 byl instruktorem u II. náhradní rotě a od 1. 3. do 9. 4. byl frekventantem telefonního kurzu. Roku 1916 absolvoval útočný kurz v poli. Do roku 1918 byl na ruském bojišti: od 10. 4. 1915 do 19. 7. 1916 velitelem čety, od 20. 7. 1916 do 1. 7. 1917 velitelem polní rotě v bývalém p. pl. 81. Byl raněn a zajat - 1. 7. 1917. V ruském zajetí byl v nemocničním ošetřování - nemocnice Tambov, Moskva do 2. 4. 1918. Dne 4. 4. 1918 byl vyměněn s transportem raněných a byl v nemocničním ošetřování v Třebíči do 31. 10. 1918. Nastoupil službu u náhradního praporu p. pl. 81 jako velitel polní rotě na Znojemsku - vyklizení od Volkswehr na Těšinsku a na Slovensku v pohraničí, v Košicích a I. II. pob. p. pl. 81 (:31:) a p. pl. 17 do 9. 9. 1920.

23. 11. 1920 se oženil v Jemnici s dcerou bývalého starosty Jemnice Tomáše Eisnera, Annou. V letech 1922 - 1924 vystudoval tři semestry práv na právnické fakultě Masarykovy univerzity v Brně s vyučovací řečí českou. 1924 - 1925 absolvoval ekvitační kur, u p. pl. 17 v Trenčíně, roku 1925 absolvoval zpravodajský kurz pro přednosta 2. odd. štábu Praha. 28. 10. 1925 byl povýšen na kapitána. 1928 až 1929 absolvoval přípravný kurz pro vysokou školu válečnou u 9. divize v Bratislavě. 30. 6. 1930 byl povýšen na štábního kapitána. V letech 1930 až 1933 vystudoval vysokou školu válečnou v Praze. 31. 7. 1934 je štábním kapitánem gšt. 1. 7. 1936 povýšen na majora gšt. 1. 10. 1936 ustanoven přednostou 2. odd. st. IV. st. posádka Olomouc. 1. 8. 1939 převeden do Prahy. 18. 1. 1940 opustil službu. byl stíhán gestapem. 12. 3. 1940 se přihlásil do čs. armády v Bělehradě. Před útekem se s manželkou dohodl na fingovaném rozvodu. Manželka se vrátila ke svým bratřím do Jemnice. Karel Ondráček odešel s pomocí tzv. menhartické sedmičky přes Balkán a Francii do Velké Británie. Zařazen 27. 3. 1940 v Adge - Francie k 1. čs. divizi. Tam sloužil jako důstojník nejprve v 1. čs. smíšené brigádě, která byla do roku 1942 pověřena obranou jižního pobřeží britských ostrovů. Když pak byla v roce 1943 utvořena čs. obrněná brigáda, byl jejím velitelem. Jmenován generál Alois Liška a náčelníkem štábu se stal podplukovník Karel Ondráček. Po invazi byla brigáda dopravena do Francie. Karel Ondráček se zúčastnil bojů s čs. samostatnou obrněnou brigádou v době od 28. 8. 1944 do 15. 3. 1945 u Dunkerque jako náčelník štábu čs. sam. obrněné brigády. V roce 1945 se vrátil jako příslušník vítězných čs. jednotek do vlasti. Byl jmenován velitelem 6 divize čs. armády v Brně a povýšen na brig. generála. V dubnu 1949 dán do výslužby. V roce 1950 byl bezdůvodně z armády propuštěn a zbaven hodnosti. Tehdy začalo pronásledování příslušníků západního zahraničního odboje. To mělo výrazný vliv na jeho další osudy. Karel Ondráček byl degradován. Roku 1953 byl nuceně přestěhován do Radkovic u Budče. Tam pracoval v zemědělském družstvu. Jeho důchod činil 300 Kč měsíčně! Toho roku byl rehabilitován a byl povýšen na generálmajora. Do Jemnice se vrátil sám, neboť jeho manželka zemřela 1. 5. 1967.

Znalost řečí: německy slovem i písmem dobře, anglicky slovem i písmem dobře, rusky slovem i písmem částečně.

Zvláštní znalosti: znalost jihozápadní Moravy, Těšinska, okolí Dukelského průsmyku, východní Haliče, západního Slovenska (Košice, Levoča, Prešov). Znalost psaní na stroji, vojenské zpravodajské služby, pro velitelské úřady a funkce způsobily, vytrvalý cyklista.

Vyznamenání a pochvalná uznání

Pochvalné uznání velitele 9. divize uděleno roku 1930

Pochvalné uznání velitele IV. sb. uděleno roku 1939

Československý válečný kříž udělen roku 1939 (obr. 1)

Pochvalné uznání V. stupně velitele čs. samostatné brigády ve Velké Británii uděleno roku 1940

Československá vojenská pamětní medaile se štítkem „F“ „VR“ udělena roku 1943 (obr. 2)

Pochvalné uznání I. stupně MNO, OV uděleno roku 1945

Československá medaile za chrabrost udělena roku 1945 (obr. 3)

Československá medaile za zásluhy I. stupně udělena roku 1946 (obr. 4)

Zahraněční vyznamenání

Britský řád: Officer of the most excellent order of the British Empire udělen roku 1945 Velká Británie (obr. 5)

Odboj

Karel Ondráček byl účastníkem národního odboje v odbojové skupině „OBRANA NÁRODA“, která byla vytvořena po 15. březnu 1939. Hlavou Obrany národa byl generál A. Eliáš.

Karel Ondráček přednosta 2. odd. štábu I. Sboru v Praze v letech 1938 až 1939 spolupracoval hned od počátku okupace až do odchodu za hranice tj. do konce února 1940 se zpravodajskou skupinou Obrany národa.

Generál Karel Ondráček velice nerad vyprávěl o svém životě a zážitcích. Zemřel 10. dubna 1976 a jeho pohřbu se nesměli zúčastnit ani vojáci jemnické posádky. Byl pochován v Jemnici bez jakýchkoli vojenských poct.

Velký vlastenec a obětavý voják, příkladný důstojník by neměl být zapomenut!

Literatura a prameny:

Kalendář jihozápadní Moravy 1999

Naši krajané v boji za svobodu 1997

Kvalifikační listina důstojníka, karta v kartotéce vyznamenání, osvědčení dle zákona (doklady z vojenského ústředního archivu Praha zasláné na mou adresu dle žádosti).

Podle těchto materiálů zpracovala Marie Dvořáková, kronikářka.

Život v obci - co se událo:

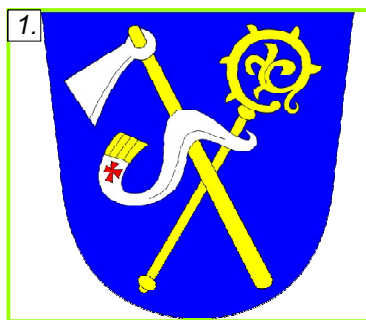
www.stritez-trebic.galerie.cz
www.ms-stritez.galerie.cz

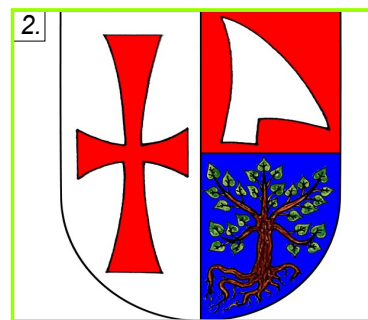
1. Ukončení školního roku v mateřské školce (28.6.), 2. Odstranění pařezů ze hřbitova - pod tímto místem je masový hrob - cholera (2.8.), 3. Zájezd pořádaný obcí - Země živitelka, České Budějovice (1.9.), 4, 5, 6, 7. Zahájení školního roku 2013/2014 v MŠ - 28. dětí (2.9.), 8. Založení sportovního klubu - KST Strítěž (Klub stolního tenisu) dne 10.9.2013. Registrovaní hráči: Zdeněk Dvořáček, Augustin Jeleček, Ladislav Kočí, Ing. Vítězslav Kudláček, Bc. Tomáš Procházka a ing. Ivan Procházka (10.9.), 9. Výlet pořádaný obcí - zámek a skleník Lednice na Moravě (21.9.), 10. První přátelský zápas ve stolním tenisu - okresní přebor, IV. třída, který se odehrál v Dukovanech - Sokol Dukovany : KST Strítěž, 5 : 13 (22.9.), 11. Tryskem na Klučovskou horu. Časovka na 4 km. Strítěž (Toyota) - Klučovská hora (28.9.), 12, 13, 14, 15, 16. Slavnostní otevření domu s podporovanými byty a dětského hřiště (28.9.), 17, 18. Deska OÚ - Rodáci obce Strítěž (10.10.), 19. Křest závodního vozu - Heralecký, Valoušek (12.10.), 20. Drakiáda - MŠ Strítěž (13.10.)

Obce v okrese Třebíč - hrající okresní přebor ve stolním tenisu:

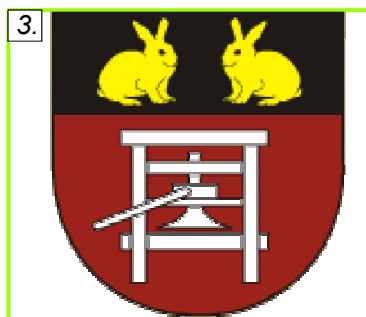
1. **ČÍMĚŘ** - stolní tenis hraje SDH Číměř A, B.
První písemná zmínka o obci je z r. 1465. Žije zde cca 220 obyvatel. K zajímavostem obce patří kaple Nejsvětějšího Srdce Páně.

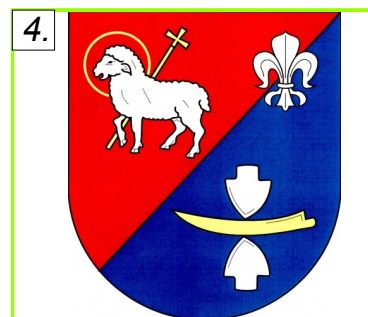
2. **DUKOVANY** - stolní tenis hraje Sokol Dukovany A, B. První písemná zmínka o obci je z r. 1263. Žije zde cca 805 obyvatel. K zajímavostem obce patří kostel sv. Václava, zámek a zřícenina hradu Rabštejn. Zaniklé obce při stavbě JE Dukovany - Skryje, Lipňany a Heřmanice.

3. **KRALICE NAD OSLAVOU** - stolní tenis hraje Sokol Kralice nad Oslavou A, B, C. První písemná zmínka o obci je z r. 1310. Žije zde cca 860 obyvatel. K zajímavostem obce patří památník Bible kralické a bratrské tiskárny, kostel svatého Martina, náměstíská obora a údolí Oslavy.

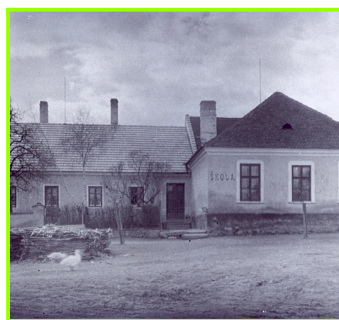
4. **LUKOV** - stolní tenis hraje TJ Lukov A, B, C, D.
První písemná zmínka o obci je z r. 1239. Žije zde cca 374 obyvatel. K zajímavostem obce patří kostel sv. Jana Křtitele, kopec Svätý Vít (557 m n. m.) - bývalé poutní místo s kaplí, poustevnou a letohrádkem.

Jak šel čas:

1. **Obecní škola Střítež, rok 1888**
Nejstarší dochovaná fotografie Obecní školy ve Stříteži.

2. **Obecní škola Střítež, rok 1921**
Druhá nejstarší fotografie Obecní školy ve Stříteži.

3. **Mateřská školka a kulturní dům Střítež, rok 2007**
Fotografie - před zahájením celkové rekonstrukce budovy.

4. **Obecní úřad a kulturní dům Střítež, rok 2013**
Fotografie - po ukončení celkové rekonstrukce budovy.

Jak jde čas - ukončení školního roku v MŠ Střítež:

28.6.2013

© ing. Ivan Procházka, 2013 (design, foto, slogan, texty)